

Серія
„Спортивна слава Львівського державного університету
фізичної культури”

ПЕТРІВ
ОЛЕКСАНДР СВЯТОСЛАВОВИЧ

Життєвий шлях та спортивні досягнення

Бібліографічний нарис

Укладач Ірина Свістельник

Series
„Sporting glory of the Lviv state University of physical culture”

OLEKSANDR PETRIV

Vital way and sporting achievements

Bibliographic essay

Compiler Irina Svistel'nik

УДК 796.071:016:929

ББК 75+91.9

П 29

Серія
„Спортивна слава Львівського державного
університету фізичної культури”
Започаткована 2015 року

Петрів Олександр Святославович: життєвий шлях та спортивні досягнення : бібліогр. нарис / уклад. Ірина Свістельник. – Л. : [б. в.], 2015. – 14 с.

До бібліографічного нарису увійшли короткі відомості про життєвий шлях та спортивні досягнення олімпійського чемпіона з кульової стрільби Петріва Олександра Святославовича.

© Свістельник І., 2015

ПЕТРІВ ОЛЕКСАНДР СВЯТОСЛАВОВИЧ

(5 серпня 1974 р.)

Народився 5 серпня 1974 року у Львові. Закінчив Львівський державний університет фізичної культури (2009), майстер спорту міжнародного класу з кульової стрільби, олімпійський чемпіон з кульової стрільби (XXIX Олімпійські ігри у Пекіні 2008 року), бронзовий призер чемпіонату світу у командних змаганнях зі швидкісного пістолета (2002), чемпіон світу серед військовослужбовців у стрільбі з револьвера у вправі РП-5 (30 пострілів з 25 метрів у круглу мішень та 30 пострілів у силует, 2004), переможець етапу Кубка світу, чемпіон і п'ятиразовий срібний та бронзовий призер чемпіонатів Європи, багаторазовий чемпіон України, рекордсмен України.

Аспірант Львівського державного університету фізичної культури.

Нагороджений орденом „За заслуги” III ступеня (2008) та відзнакою Президента України — ювілейна медаль „20 років незалежності України” (2011).

Наукові праці О. С. Петріва:

2012:

1. Петрів О. С. Основні відмінності умов виконання стрілецької вправи МП-8 у процесі підготовки до XXIX та XXX Ігор Олімпіади /

- Петрів О. С. // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – 2012. – № 9. – С. 81 – 83.
2. Петрів О. Техніко-тактичні особливості підготовки спортсменів-стрільців у олімпійській вправі МП-8 / Петрів О., Солтик С. // Здоров'я, фізичне виховання і спорт в умовах сьогодення : зб. пр. наук.-практ. конф. – Хмельницький, 2012. – С. 68 – 72.

2013:

3. Пятков В. Моделювання інтерактивної системи аналізу зорово-рухової функції людини / Віктор Пятков, Яцек Білінські, Олександр Петрів [Електронний ресурс] // Спортивна наука України. – 2013. – № 6. – С. 8–12. – Режим доступу: [http://sportscience.ldufk.edu.ua/inde](http://sportsscience.ldufk.edu.ua/inde)

Публікації про О. С. Петріва:

1. Александр Петрив – олимпийский чемпион Пекина-2008 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://other.sport.com.ua>
2. Гаравська А. Олександр Петрів: „Я впертий: „довбаю”, доки не вийде” [Електронний ресурс] // Високий замок. – 2014. – 28 вер. – Режим доступу: <http://www.wz.lviv.ua>
3. Олександр Петрів [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>
4. Пастернак Б. Олександр Петрів: У Пекіні відчув, що я син великого народу [Електронний ресурс] // Україна молода. – 2008. – 12 верес. – Режим доступу: <http://www.umoloda.kiev.ua>
5. Петрів Олександр Святославович [Електронний ресурс] // Галичина спортивна. – Режим доступу: <http://galsports.com>
6. Про відзначення державними нагородами України спортсменів, тренерів та фахівців національної збірної команди України на XXIX літніх Олімпійських іграх : Указ Президента України № 804/2008 від 4 вересня 2008 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>

7. Про нагородження відзнакою Президента України – ювілейною медаллю „20 років незалежності України” : Указ Президента України № 822/2011 від 19 серпня 2011 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/>
8. Спортивна біографія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://web.archive.org/web/2008>
9. Український офіцер став чемпіоном світу у стрільбі [Електронний ресурс] // УНІАН. – 2012. – 13 груд. – Режим доступу: <http://www.unian.ua/sport/727425-ukrajinskiy-ofitser-stav-chempionom-svitu-u-strilbi.html>
10. Яремко І. Стріляючи, ніколи не треба поспішати... / Іван Яремко // 100 персон львівського спорту. – Л. : Тріада плюс, 2010. – С. 221–3224.
11. „Oleksandr Petriv”. Olympic Athletes — 2008. Summer Olympics [Electronic resource]. – Access mode: <http://sports.espn.go.com/oly/summer08/fanguide/athlete>

Олександр Петрів:

„У Пекіні відчув, що я син великого народу”

Богдан Пастернак

Україна молода. – 2008. – 12 верес. – Режим доступу: <http://www.umoloda.kiev.ua>

Олександр Петрів уже багато років — один із когорти кращих стрільців світу, але у фіналах престижних змагань йому рідко вдавалося витримувати нервову напругу. Як наслідок, львів'янин часто залишався поза п'єдесталом. До минулого місяця найбільшими успіхами Петріва були медалі чемпіонатів світу й Європи в командних змаганнях. Через це й Олімпіада в Пекіні стала першою в кар'єрі 34-річного спортсмена. І одразу ж — «золотою»!

Цього разу у вирішальний момент нерви в Олександра виявилися сталевими. У стрільбі зі швидкострільного пістолета з 25 метрів вихованець Анатолія Кукси був неперевершеним, залишивши без чергової медалі найвищого гатунку свого кумира — триразового чемпіона Олімпіад Ральфа Шуманна з Німеччини. Цей триумф, без сумніву, є найкращим подарунком, який атлет міг зробити собі на день народження. Про що Петрів охоче повідав кореспондентові «УМ», повернувшись на Батьківщину.

«Я зосередився на своїх відчуттях...»

— Уже минув майже місяць відтоді, як ви стали олімпійським чемпіоном. Усвідомили те, що здійснили?

— Людина влаштована так, що не надто цінує те, чого досягла, до чого прагнула тривалий час. Зараз у мене не виходить подивитися на себе зі сторони й сповна усвідомити, що я — олімпійський чемпіон. Усередині я залишаюся таким, яким і був до поїздки в Пекін.

— У фіналі ви показали феноменальний результат, залишивши з носом двох іменитих німців — Шуманна й Райтца. За рахунок чого вам це вдалося?

— Не зроблю відкриття, якщо скажу, що наше фінансування набагато скромніше, ніж у німців. Тому нам залишався єдиний козир — бійцівський дух, в якому я й виявився сильнішим.

Я не забобонна людина — вірю лише у власні сили. Під час стрільби я замкнувся в собі, зосередившись на своїх почуттях, техніці, а все решту відкинув. Раніше мені не вдавалося добре стріляти в фіналах — через хвилювання порушувалася координація рухів. Я врахував попередні помилки, тому на Олімпіаді мені вдалося впоратися з мандражем і все зробити спокійно.

— Тобто перемагає той, хто здатний керувати своїми почуттями?

— Так. Ще змалку тренер учив мене: чемпіоном стає той, хто, навіть хвилюючись, здатен показати високий результат. Адже хвилювання — це природне явище, від нього нікуди не дінешся, тому його необхідно побороти.

— Про що говорили тренери перед змаганнями?

— Вони не вимагали від мене обов'язково потрапити до фіналу, а просили показати свій результат, до якого я був готовий. І цього виявилось достатньо для перемоги. Та й німці, гадаю, стріляли нижче своїх можливостей.

— До того ж ви встановили олімпійський рекорд...

— Так. Але лише тому, що у нас три роки тому змінилися правила. Раніше ми стріляли коротким патроном, а тепер перейшли на довгий. Тож старі результати анулювали, й кожен, хто виграє, автоматично встановлює олімпійський рекорд. На старих патронах значно менша віддача, тепер же — більша, й пістолетом керувати стало важче.

— Чи вірилось напередодні, що перші ж Олімпійські ігри для вас можуть стати настільки вдалими?

— Про «золото» Пекіна боявся навіть мріяти. Планував потрапити до шістки кращих, і там, можливо, мені вдалося б завоювати бронзову нагороду, яка була для мене межею мрій.

— Хтось надихав вас на перемогу?

— Я був вражений виступом Артура Айвазяна, адже днем раніше за мене він зумів піднятися на найвищу сходинку п'єдесталу. Побачивши його перемогу по телевізору,

зрозумів, що немає нічого неможливого. Наступного дня, стріляючи в фіналі, я вже нічого не боявся.

Надихали мене й перемоги на попередніх олімпіадах стрільців Олени Костевич і Миколи Мільчева — мені було з кого брати приклад, але «золото» Артура Айвазяна мене найбільше вразило. На Олімпійських іграх відчув, що я син великого народу, і свою перемогу присвятив Україні.

— **Чи був такий період, коли не вірилося в реальність подій?**

— Так. Кілька днів після Олімпіади в голові блукала думка, що мені все це сниться. Важко усвідомити, що ти сягнув найвищої вершини в спорті.

— **Чому на попередніх стартах не виходило проявити свої найкращі здібності?**

— Стрільба на 90 відсотків складається з психології. Насправді одного разу мені вдалося добре відстрілятися. На тому етапі Кубка світу в Бразилії я й завоював олімпійську ліцензію.

Але до жодних змагань я так ретельно не готувався, як до Олімпійських ігор. Багато працював як над фізичною підготовкою, так і психологічною. Наприклад, ретельно слідкував за власною вагою, чим значно менше переймався перед іншими змаганнями. Ледь не кожного вечора «прокручував» у голові стрільбу в дрібних деталях: працював не лише з пістолетом, а й розумово. Це називається аутогенне тренування. Думаю, така праця й дала свій результат.

«Олімпіада ніби пройшла повз мене»

— **Підтримку фанатів на трибунах відчували?**

— Наших уболівальників було небагато, тому їхні вигуки губилися в галасі численної армії німців, які гаряче підтримували своїх спортсменів. Я ж відчував підтримку друзів з України, які підбадьорювали мене дзвінками й повідомленнями на мобільний телефон.

— **Під час Олімпіади стежили за виступами інших українців?**

— Чесно кажучи, на це бракувало часу. У вільний від тренувань час їздив до центру міста. Самі ж Ігри ніби пройшли повз мене, бо я нічого не бачив, окрім олімпійського селища й стрільбища.

— **І яке ж враження залишило місце, де проживали спортсмени?**

— Мене вразили його масштаби. Там був 50-метровий басейн, бігова доріжка, сауна. Посеред селища організатори зробили штучну річку, фонтанчики, прикрасили місце кількома хатинками в китайському стилі. Сподобалося й харчування — словом, нам створили всі умови для належної підготовки.

— **А зі змагань щось особливе запам'яталось?**

— Мабуть, усіх вразив американець, який уже на другій Олімпіаді поспіль останнім пострілом віддає золоту медаль. У Афінах чотири роки тому він поціли в мішень суперника, а тут вибив 4,4 бала й скотився з першого місця на четверте.

— **Що встигли побачити в самому Пекіні?**

— На Велику китайську стіну я ходив ще торік, коли в Пекіні відбувався етап Кубка світу. Цього разу побував у «забороненому» місці, де колись жили китайські імператори, у Храмі Неба, їздив у Літній палац — там було на що подивитися. Китайська культура мене приємно вразила.

«Мріяв стати космонавтом або льотчиком»

— **Відпочинок собі вже запланували?**

— 13 вересня ще виступлю на чемпіонаті світу серед військових у Швеції, а 1 листопада — у фіналі Кубка світу в Таїланді. Потім, можливо, поїду в Карпати, адже я ще й досі не підкорив найвищу вершину України — Говерлу.

Ще в мене є давня мрія — показати мамі Париж. Раніше на це бракувало грошей, а тепер, гадаю, можемо втілити задум у життя. Мамі дуже подобається французька мова. Я ж уже відвідував Париж і на власні очі переконався, що там дуже красиво.

— **А з чого почалося ваше захоплення кульовою стрільбою?**

— Однокласники ходили на секцію — запросили й мене. Ходити туди було зручно, адже тир розташовувався близько і від дому, й від школи. Тоді, в віці 12 років, я був далеким від спорту, мріяв стати космонавтом чи льотчиком. Навіть і не думав про професію спортсмена.

— **Як вплинули тренери на ваш спортивний шлях?**

— Вважаю, що головну роль у формуванні спортсмена відіграє перший тренер: яку «базу» в свого підопічного він закладе, так той і розвиватиметься. Працювати з моїм першим наставником, Юрієм Вікторовичем Пятковим, було цікаво.

— **Ви вже досягли найвищого спортивного звання — олімпійського чемпіона. Не виникає думки «зав'язати» зі спортом?**

— Насправді у мене ще багато непідкорених вершин. Я не вигравав чемпіонати світу та Європи в особистих змаганнях. Лише один раз перемагав на етапі Кубка світу. Тож, думаю, ще буду продовжувати виступи до Олімпіади-2012 у Лондоні.

«Свого «крокодила» не поміняю ні на що»

— **До Пекіна ви везли лише один пістолет. Не боялися, що з ним може щось статися?**

— Були такі побоювання. На наступну Олімпіаду треба буде обов'язково взяти запасний пістолет, хоча наші фінансові можливості не завжди дозволяють подібну «розкіш». У нас є класний зброяр — Ніязі Ібрагімов. Під час змагань він постійно сидів на трибунах і переживав, аби зі зброєю нічого не трапилось.

Якщо виникає поломка зброї, то судді одного разу можуть дати 15 хвилин на її ремонт. У швидкісній стрільбі таке частенько трапляється. Особливо це стосується іноземних пістолетів, які періодично «гальмують». На щастя, ні в кого з нас серйозних проблем не виникло.

— **Тобто бажання переходити на іноземний пістолет у вас немає?**

— Ні. Наш зброяр удосконалив мій пістолет — зроблений він на базі ще радянського зразка. І діє безвідмовно, що дуже важливо особливо в швидкісній стрільбі.

— **Чи поміняли б ви свій пістолет на якусь іншу цінну річ, якби вам запропонували?**

— Нізащо. Цей пістолет зробив мене знаменитим, прославив Україну, і я надто вдячний цій зброї, аби її міняти. Ні за які гроші! Мій пістолет зовні не так гарно виглядає, як закордонні моделі, тому друзі жартома називають його «крокодилем».

— **Звання капітана, яке вам присвоїли після Олімпіади, стало приємним сюрпризом?**

— Ні. Я більше семи років носив погони старшого лейтенанта, і мені вже давно повинні були присвоїти нове звання. Але, оскільки великих спортивних вершин я не сягав, ніхто цим не займався. Та насправді я не кар'єрист, і це звання мені не дуже й потрібне.

«Медаль, можливо, закопаю»

— **На Батьківщині вас уже впізнають як олімпійського чемпіона?**

— Так. Люди на вулицях вітають. Звісно, не обійшли увагою й чиновники. Мер Львова пообіцяв виділити квартиру.

— **Де зберігатимете свою медаль?**

— Це таємниця. Можливо, десь закопаю (посміхається). Грошова її вартість не надто велика, але медаль має для мене величезне значення, адже виграти Олімпійські ігри вдається далеко не кожному.

— **Ви вірите в Бога?**

— Я взагалі невіруюча людина. Якщо прийму якусь одну віру, то наживу собі ворогів у іншій. Через віру загинуло багато людей, тому я вірю не в конкретного Бога, а в те, що об'єднує всі релігії світу — в добро.

— **Чув, що ви вегетаріанець?**

— Так. Мисливства не люблю, адже не переносю вбивства живої істоти. Вважаю, що життя — надто унікальне явище, аби його у когось відбирати. Звірів сприймаю як своїх друзів.

— **Чим займаєтеся у вільний час?**

— Колекціоную монети, адже в них відображається культура народу. Сам побував уже в 25 країнах, крім того, обмінююся монетами з іншими спортсменами. Найбільше ціную монети з Південної Африки й Намібії, бо спортсмени з цих країн у змаганнях із кульової стрільби рідко беруть участь.

Із кожної країни привожу книжки й фотографії. Полюблю їздити десь за містом на велосипеді, іноді знімаю на камеру.

Світлини:

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

**ПЕТРІВ
ОЛЕКСАНДР СВЯТОСЛАВОВИЧ**

Життєвий шлях та спортивні досягнення
Бібліографічний нарис

Укладач – Ірина Свістельник